

[Holger K. Nielsen]

grund af den parlamentariske situation i Folketinget fundet det rigtigt at bruge denne paragraf i forretningsordenen til at tage en afstemning om, hvilket dagsordensforslag der skal til afstemning først.

Anden næstformand (Grove):

For mit eget vedkommende skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg herefter vil sætte det af hr. Holger K. Nielsen m.fl. fremsatte forslag om afstemningsordenen til afstemning.

Afstemning

Det af Holger K. Nielsen (SF) m.fl. fremsatte forslag om afstemningsrækkefølgen forkastedes, idet 57 (KF, V, SF og FP) stemte for, 62 (S, CD, RV og KRF) imod.

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 42 af Bakholt (S), Peter Duetoft (CD), Jørgen Estrup (RV) og Glønborg (KRF) (se foran) vedtoges med 62 stemmer (S, CD, RV og KRF) mod 49 (KF, V og FP); 8 (SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden (D 41) af Holger K. Nielsen (SF) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 95:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af den i Helsingfors den 18. marts 1993 undertegnede overenskomst om ændring af samarbejdsoverenskomsten mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

Af ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål (Kofod-Svendsen).

(Fremsat 28/4 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Anker Jørgensen (S):

Dette forslag til folketingsbeslutning drejer

sig om godkendelse af den overenskomst, der allerede er undertegnet af de fem nordiske statsministre i Helsingfors den 18. marts i år. Det er en overenskomst mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige, og den er resultatet af en debat i Nordisk Råd, der i virkeligheden har stået på i mange år, men som især blev mere konkret i november 1991, da de nordiske statsministre nedsatte et udvalg, der skulle udrede forudsætningerne for nordisk samarbejde netop i lyset af den europæiske integration.

Det medførte mange forhandlinger mellem parlamentarikerne og statsministrene og resulterede igen i den overenskomst, som vi altså nu skal godkende.

Jeg vil understrege, at det har været glædeligt, at der har været en livlig dialog mellem ministerrådene og parlamentarikerne i Nordisk Råd.

Selve overenskomsten lyder i dag ikke særlig sensationel, måske endda ligefrem selvfølgelig. I al sin enkelhed er overenskomsten til at gøre op i tre punkter:

For det første siges det nu klart og utvetydigt, at vi skal udvikle det nordiske samarbejde både med hensyn til udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål, og man skal tilmed sikre et tæt nordisk samarbejde om spørgsmål, som er på den europæiske dagsorden. EF nævnes direkte, men også EØS og andre internationale samarbejdsorganisationer. Regeringerne forpligter sig til løbende at give Nordisk Råd orientering om regeringernes samarbejde på alle disse områder.

For det andet bliver statsministrene også mere forpligtet til at tage et direkte ansvar for hovedlinierne i det nordiske samarbejde. Der skal afholdes regelmæssige statsministermøder, og udenrigsministrene skal også øge deres mødeaktivitet. Det er godt, at det nu kommer til at stå direkte i Helsingforsaftalerne.

Jeg vil dog gerne gøre den bemærkning, at vi allerede efter Danmarks indtræden i EF aftalte, at der skulle være lige så mange statsministermøder, som der var tilsvarende møder i EF. Vi prøvede med andre ord dengang, så vidt det overhovedet var muligt, at sidestille det nordiske samarbejdes betydning med det, der skulle ske i Europa.

Officielt var der ikke i de andre nordiske lande noget ønske om at tale alt for meget om